

2ος ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΡΙΑΕΝΑ ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

ΓΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

2020 – 2021

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

1^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΓΑΒΡΙΕΛΑ ΣΕΒΑΙΔΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΛΥΚΕΙΟ ΝΤΥΣΕΛΑΝΤΟΡΦ

Β' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ:

«ΕΝΑΣ ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΑΛΗΝΗ»

Ένας πρίγκιπας για την Γαλήνη

Ο πρίγκιπας βρισκόταν αγέρωχος και περήφανος εκεί ψηλά στην ίδια θέση. Τα πράσινα λαμπερά μάτια του καρφωμένα στο ίδιο σημείο. Όλο το βράδυ όπως και όλα τα υπόλοιπα βράδια εκεί ψηλά να παρατηρεί, να θαυμάζει, να προστατεύει, να αγαπά σιωπηλά, πάνω στο σκονισμένο ραφή, μέσα στο δικό του βιβλίο. Ένα βιβλίο που κάποιος έγραψε γ' αυτόν. Ένα βιβλίο με δράκους, ιππότες, πριγκίπισσες και αυτόν... τον ήρωα του παραμυθιού. Ένα βιβλίο παλιό, αρχαίο όπως ο χρόνος γραμμένος και εικονογραφημένος στο χέρι από έναν συγγραφέα και εικονογράφο που το όνομά του χάθηκε στους αιώνες. Ένα βιβλίο που πέρασε από πολλά χέρια, από πολλούς ιδιοκτήτες μέχρι που έφτασε στα χέρια της Γαλήνης.

Η Γαλήνη όπως και το όνομά της γαλήνια, τρυφερή και μεταξένια. Δεκάξι, μικρή και τριανταφυλλένια. Και ο πρίγκιπας να είναι κλειδωμένος και χωρίς δική του φωνή μέσα στο δικό του παραμύθι, στο δικό του βιβλίο, εκεί ψηλά στο σκονισμένο ράφι. Επειδή η Γαλήνη είναι δεκάξι και δεν διαβάζει παραμύθια, δεν πιστεύει στους πρίγκιπες, ούτε στους δράκους. Η Γαλήνη με τα μακριά ίσια κάστανα μαλλιά και τα κάστανα γενναιόδωρα ματιά δεν είναι τίποτα απολύτως όπως οι κλασσικές δεσπούνες στα παραμύθια με γαλάζια μάτια σαν την θάλασσα και μπούκλες ξανθά μαλλιά σαν τον ήλιο. Λίγο ήξερε η Γαλήνη πως στα μάτια της χωρούσε ολόκληρη η γη. Η γη στην οποία κρύβονται όλοι οι θησαυροί του κόσμου. Η γη που κουβαλά βαθιά μέσα της το χρυσό, τα διαμάντια και όλους τους πολύτιμους λίθους. Η γη που αντέχει τα ψηλά, βαριά βουνά, που υψώνει τα δέντρα και τα δάση, που φιλοξενεί τα ποτάμια και τα ρυάκια να ξεδιψάσει η πλάση και προσφέρει καλλιέργεια και τροφή. Έτσι είναι τα μάτια της Γαλήνης και έτσι την έβλεπε πραγματικά ο πρίγκιπας μέσα από το βιβλίο. Επειδή αυτός έβλεπε με τα μάτια της καρδιάς. Αυτός αγαπούσε με τα μάτια της ψυχής. Και λαχταρούσε την ημέρα που το κορίτσι θα έπαιρνε στα χέρια το βιβλίο του. Μέχρι τότε περίμενε σιωπηλά κάθε μέρα, κάθε νύχτα όπως ακριβώς και σήμερα.

Η Γαλήνη κοιμόταν ήρεμα και γλυκά. Η ανάσα της ήταν αργή και σταθερή. Είχε τυλιχτεί ολόκληρη με το λευκό πουπουλένιο πάπλωμά και μόνο το πορσελάνινο πρόσωπό της είχε ξεπροβάλει. Στα χείλη της ζωγραφισμένο ένα αθώο κρυφό χαμόγελο.

- Τι να ονειρεύεσαι άραγε Γαλήνη μου; αναρωτιόταν ο πρίγκιπας. Σε ποιους τόπους, σε ποιες χώρες ταξιδεύεις;

Τις Κυριακές πάντα κοιμόταν λίγο παραπάνω. Οι ακτίνες του ήλιου είχαν βρει μια ανοιχτή λουρίδα στο παντζούρι του παραθύρου και μπόρεσαν να εισβάλουν στο δωμάτιο του κοριτσιού. Τώρα χόρευαν στον αέρα σαν χρυσαφένιες νεράιδες του μπαλέτου πάνω στα πουέντ και έριχναν παντού την δική τους χρυσόσκονη. Αυτή η απαλή χρυσόσκονη έπεσε σαν πούδρα πάνω από την ροζ μυτούλα του κοριτσιού, την γαργάλισε τόσο τρυφερά και μαλακά που την ξύπνησε με το ποιο γλυκό τρόπο.

Ήταν χαρούμενη. Χθες μιλούσε στο τηλέφωνο με κάποιον και μετά όλη την ημέρα τραγουδούσε ευτυχισμένη.

Η μητέρα της μπαίνει μέσα στο δωμάτιο.

- Καλημέρα αγάπη μου.

- Καλημέρα, υπέροχη μέρα.

- Οσο χαρούμενο βλέπω είναι το κορίτσι μου.
- Πολύ!
- Ο Γιώργος να φανταστώ;
- Μπορεί, γέλασε η Γαλήνη και κοκκίνισε.
- Τι;; Ποιος είναι αυτός ο Γιώργος, αναρωτήθηκε ο πρίγκιπας. Ωχ όχι, η Γαλήνη μου ερωτεύεται. Ερωτεύεται κάποιον άλλον. Με αυτόν μιλούσε χθες. Γ 'αυτό τον λόγο τα μαγουλάκια της ήταν κόκκινα. Γ 'αυτό τα μάτια της έλαμπαν σαν σπίθες όπως ποτέ πριν. Μια παράφορη θλίψη έσφιξε το στήθος του. Ένας αγνώριστος πόνος κάρφωσε την καρδιά του. Ένας ανεξήγητος φόβος έλουσε όλο το σώμα του.
- Σε παρακαλώ όμως, θέλω να καθαρίσεις τα πάνω ράφια. Μέσα στην σκόνη είναι, είπε η μητέρα της, την φίλησε στο κεφάλι και βγήκε από το δωμάτιο.

Η Γαλήνη αναστέναξε δυσαρεστημένη. Πήρε μια καρέκλα, ανέβηκε πάνω και έριξε μια ματιά στα πράγματα που υπήρχαν. Πολλά, παρά πολλά αντικείμενα και βιβλία παρατημένα εδώ και καιρό. Οτιδήποτε δεν χρειαζόταν άλλο με τον καιρό τα ανέβαζε εκεί. Σίγουρα πολλά από αυτά ήθελαν πέταμα. Μα τι ήταν αυτό εδώ; Τα μάτια της έπεσαν πάνω σε ένα μεγάλο παλιό βιβλίο με δερμάτινο καφέ κάλυμμα, χρυσά γράμματα και ένα πορτρέτο αγοριού σκαλισμένο με χρυσό πάνω στο δερμάτινο κάλυμμα.

- Ουάου, αναφώνησε. Θυμήθηκε πως της το είχε χαρίσει η γιαγιά της πέρσι πριν πει το τελευταίο της αντίο. Της έλειπε πολύ η γιαγιά. Μα πως δεν το είχε προσέξει ποτέ της; Μάλλον τότε ήταν πολύ λυπημένη από τον αποχωρισμό της. Η Γαλήνη άνοιξε το εξώφυλλο και έμεινε με το στόμα ανοιχτό. Τι υπέροχα και καλλιτεχνικά ήταν γραμμένο. Τι αξεπέραστη τεχνική. Μια απίστευτα ταλαντούχα γραμματοσειρά. Πολύχρωμά σχέδια και εξωπραγματικές ζωγραφιές με δράκους, ιππότες και δέσποινες με γαλάζια μάτια. Ο συγγραφέας είχε κεντήσει πάνω στο χαρτί. Ήταν ένα έργο τέχνης. Τα φύλλα του ήταν εύθραυστα και προδίδαν την αρχαιότητά του. Είχε χρυσές λεπτομέρειες και χρυσό σκαλισμένο περίγραμμα με σχέδια σε κάθε κείμενο.

Ξεφυλλίζοντάς το η Γαλήνη στάθηκε στο πορτρέτο ενός πρίγκιπα. Ήταν ο ίδιος με αυτόν στο εξώφυλλο μόνο που εδώ ήταν ζωγραφισμένο. Τα δάχτυλά της χάιδεψαν τρυφερά πάνω στο χαρτί τα ανέμελα ξανθά μαλλιά του, τα πράσινα μάτια του, τα μάγουλά του μέχρι τον λαιμό του. Μετά στάθηκε σαν υπνωτισμένη και απλά τον κοίταζε λες και έβλεπε το ποιο όμορφο, ουράνιο, παραδεισένιο πλάσμα του σύμπαντος. Τα μάτια της καρφώθηκαν στα δικά του. Λες και ήταν αληθινός. Λες και είχε πνοή, είχε ζωή. Δεν μπορούσε να πιστέψει πως υπήρχε ανθρώπινο χέρι που δημιούργησε τέτοιο αριστούργημα. Προσπάθησε να βρει τον συγγραφέα. Έπρεπε κάπου να υπήρχε. Γύρισε πάνω κάτω το βιβλίο μα δεν το βρήκε. Μόνο το όνομα του πρίγκιπα βρήκε: "Φίλιππος". Ξαναγύρισε στο πορτρέτο του. Γιατί την κοιτούσε έτσι; Σαν κάτι να προσπαθούσε να της πει. Σαν να ήθελε να ξεπηδήσει από το χαρτί.

Η Γαλήνη έκατσε στο πάτωμα και άρχισε να διαβάσει το βιβλίο. Περιπέτειες, αγωνία, θάρρος, ειλικρίνεια, ανδρεία και τόλμη. Όλα γραμμένα για έναν ήρωα κάποιας άλλης εποχής. Γιατί στην δική μας εποχή δεν υπάρχουν πιά τέτοιοι ήρωες.

- Μακάρι να ήσουν αληθινός, αναστέναξε η Γαλήνη. Έκλεισε το βιβλίο και το τοποθέτησε αυτή τη φορά στο γραφείο της.
- Μακάρι να ήμουν αληθινός, αναστέναξε ο Φίλιππος παρακολουθώντας την ενώ αποχωρούσε από το δωμάτιο.

Κάθε μέρα η Γαλήνη διάβαζε το βιβλίο. Κάθε μέρα χαίδευε με τα δάχτυλά της το πορτρέτο και συλλογιζόταν. Όπως και κάθε μέρα μιλούσε στο τηλέφωνο με τον Γιώργο ή μιλούσε με τις φιλενάδες της για τον Γιώργο. Μόνο ο Γιώργος υπήρχε. Πόσο τυχερός ήταν ο Γιώργος που είχε την αγάπη της. Που την έπαιρνα στην αγκαλιά του, φιλούσε τα χέρια της, μύριζε τα μαλλιά της. Πονούσε η καρδιά του πρίγκιπα όπως ποτέ ξανά. Έκλαιγε η ψυχή του όπως ποτέ πριν. Ειδικά όταν έμαθε πως στο σχολείο της θα γινόταν ένα πάρτι μασκέ. Η καρδιά του ράγισε. Πόσο πολύ είχε ονειρευτεί να χόρευε μαζί της έστω και για μια φορά. Με εκείνο το λευκό φόρεμα και τα λευκά φτερά κύκνου που είχε αγοράσει. Την έβλεπε πως χόρευε μπροστά στον καθρέφτη της. Τρυφερή, αγνή και αθώα Γαλήνη.

Το τηλέφωνό της χτύπησε ξαφνικά. Η Γαλήνη απαντάει. Κάτι της λέει η φωνή από την άλλη πλευρά. Η Γαλήνη πάγωσε, το ίδιο και το γλυκό της χαμόγελο. Ξεσπά σε κλάματα. Η μητέρα τρομαγμένη μπαίνει στο δωμάτιο.

- Ο Γιώργος. Ο Γιώργος δεν μ' αγαπάει μαμά, δεν μ' αγαπάει άλλο μου είπε. Χωρίσαμε, κλαίει σπαρακτικά. Δεν θέλω να πάω στο πάρτι. Δεν υπάρχουν πρίγκιπες μαμά, δεν υπάρχουν. Μόνο στα παραμύθια. Στα παραμύθια σαν το βιβλίο αυτό. Αρπάζει το βιβλίο από το γραφείο της, τρέχει στο σαλόνι και το πετάει μέσα στο αναμμένο τζάκι. Η φλόγες φούντωσαν ξαφνικά. Η φωτιά δυνάμωσε.

- Όχι Γαλήνη μου, σε παρακαλώ, φώναξε ο Φίλιππος αλλά η φωνή του δεν ακούστηκε. Είμαι εδώ, υπάρχω εγώ για σένα, μα η φωνή του ήταν βουβή. Μην με αφήνεις να χαθώ, μα η φωνή του πνίγηκε στην σιωπή. Ήθελε να χορεύει μαζί της αλλά τώρα χόρευε με τις φλόγες, ήθελε να την κρατάει στην αγκαλιά του αλλά τώρα αγκαλιάζει τον καπνό, ήθελε να την κοιτά στα μάτια αλλά τώρα θα κοιτάει τα αστέρια, ήθελε να ζει για πάντα μαζί της αλλά τώρα παντού και όλα τα καλύπτει το σκοτάδι.

Αργά ή Γαλήνη συνειδητοποίησε τι έκανε. Μάταια προσπάθησε να πάρει πίσω το βιβλίο από την φωτιά. Οι φλόγες κατάπιαν το παραμύθι της με τις γλώσσες τους. Μάταια έκλαψε πάνω από τις στάχτες. Δεν θα ξαναέβλεπε το όμορφο πορτρέτο, δεν θα ξαναέβλεπε τα πράσινα μάτια του, δεν θα ξανά πίστευε σε πρίγκιπες.

-Τι έκανα. Το βιβλίο της γιαγιάς. Ο πρίγκιπας μου. Τι έκανα. Μα το βιβλίο δεν υπήρχε πιά. Τα φύλλα του κήκαν, οι ζωγραφιές του χάθηκαν, οι ιστορίες εξαφανίστηκαν και μαζί τους ο πρίγκιπας. Δεν μπόρεσε να τα σώσει από την φωτιά. Ήταν πολύ αργά. Τα δάκρυά της πάνω στις καμένες μαύρες σελίδες και στις στάχτες δεν μπορούν να γυρίσουν το χρόνο πίσω.

Οι φίλες της φτάνουν στο σπίτι της. Την παρηγορούν πως όλα θα πάνε καλά, πως ο Γιώργος είναι ένας ανώριμος βλάκας και δεν αξίζει. Μα πώς να ήξεραν πώς δεν έκλαιγε άλλο για εκείνον, πώς να τους εξηγούσε. Θα έλεγαν ήταν μόνο ένα παλιό βιβλίο σαν τα υπόληπτα. Ένα βιβλίο για μικρά παιδιά. Ένα βιβλίο που δεν διαβάζει κανείς ποια. Και την παίρνουν μαζί τους για το χορό με την ελπίδα πως κάπως θα ξεχαστεί και πως είναι κρίμα και αμαρτία να χάσει κανείς ένα τέτοιο γεγονός.

Προδομένη, λυπημένη και χωρίς ελπίδες η Γαλήνη κατεβαίνει τα σκαλιά στην σάλα του χορού. Παντού πλημμυρίζει η μουσική. Όλοι οι συμμαθητές ντυμένοι με τα ποιο τρελά κοστούμια που μπορείς να φανταστείς. Όλοι χορεύουν στους ρυθμούς της μουσικής, γελάνε και τραγουδάνε χαρούμενοι. Μόνο η Γαλήνη δεν ταίριαζε εδώ. Αλλά κάπου εκεί, μέσα στο πλήθος, στο κέντρο της πίστας είδε κάποιον. Κάποιον γνωστό και άγνωστο μαζί. Κάποιον ντυμένο πρίγκιπα με σπαθί. Κάποιον που τον

έβλεπε για πρώτη φορά μα τον ήξερε χρόνια. Τα βήματα την οδήγησαν κοντά του σαν υπνωτισμένη. Είχε την πλάτη του γυρισμένη και η Γαλήνη δείλιασε να τον ακουμπήσει. Σκέφτηκε να τα βάλει στα πόδια και να φύγει τρέχοντας από κει. Μα τότε εκείνος γύρισε, πήρε απαλά τα χέρια της στα δικά του, της χαμογέλασε ζεστά και τρυφερά και την ρώτησε: Μου χαρίζεις αυτόν τον χορό;
Η Γαλήνη σάστισε. Τα μάτια του τα είχε ξαναδεί. Το πρόσωπό του κάπου το είχε ξαναδεί. Πολύχρωμα συναισθήματα πλημμύρισαν την σάλα. Πολύχρωμες πεταλούδες χόρευαν ανάμεσά τους. Πολύχρωμα πυροτεχνήματα έσκασαν στον ουρανό.

- Σε ξέρω από κάπου; Πως σε λένε;

Και εκείνος την πήρε αγκαλιά και της ψιθύρισε στο αυτί :

- Φίλιππος!

Κ @ Λ
ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ